

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387025520/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

de de. Der var ogsaa Brudevielse, men Bruden og Brudgommen holdt hver i sin Ende af et Strykke Lærred – det klippede Præsten midt over. Siden kom de bærende ind med Brudgommen, og han var slaaret fordærvet, hvordan han saa var kommet af Sted, og saa tog Degnen en grumme stor Fiol og gav sig til at spille og synge for Bruden, saalænge til hun faldt i Søvn. Vor Kokkepige gav sig til at græde og sagde, at hun var død, men det havde vel intet at betyde, for jeg ved da, at en kan ikke synge en ihjel, og jeg tror ogsaa, at jeg saa hende et Par Dage efter paa Gaden, og da skadede hun ingenting. Det var ellers den særreste Haandtering, at jeg har set i nogen Kirke.

Nu ikke mere denne her Gang, andet end om I vilde skikke mig en Ost og et Par Faarelaar og saa en lille Fjerding Smør, for her faar vi ikke andet Smør end Fedt, for her er ikke andet end Bæster i Byen, alligevel den Gade, jeg bor i, hedder Studenstræde. Farvell!

Derefter tog Rasmus Oustrup fat og fortalte den her Historie:

»Som jeg nu skulde fortælle jer: det var i Krigens Tid, da de her Engelskmænd havde gjort det her grumme Spektakel i København, saa maatte jeg da heller ikke blive i Ro, for Lægdsmanden kom og drev mig ud paa Sessionen, og der blev jeg tagen til de Horsens Hestfolk, og jeg lærte baade at ride og hugge Folk ihjel; men jeg fik selv ingen Hug, for jeg skal sige os: de slaar kun i Fredstider, for naar der er Krig, saa er de bange, at vi skal gøre det slemme ved dem. I Freden saa raader de for os, men i Krigens saa raader vi for dem – se det er en Forskel. – Jeg havde en god Madpose med mig ud til Skoien, og mere fik jeg sendende hjemmefra, og det gjorde intet Onde ved ham, der skulde lære mig, og jeg kom til at staa højt baade for ham og for Officererne.

Saa siger Underofficeren til mig en Dag, jeg havde givet ham en Pølse og et Par Oste – for han var gift, skal jeg sige os – »Hør,« siger han, »kender Du Messingjens?« – »Det var ikke godt andet,« sagde jeg, »det er den bedste ved hele Regimentet.« – »Naa,« sagde han igen, »Vattrup, der rider ham, er bleven syg, og han dør vel ogsaa.« – »Ja, det kan godt være,« sagde jeg. – »Vil du have ham,« sagde han, »saa skal jeg se at skaffe dig ham, men saa skal du ogsaa tænke paa min Kone!« – »Jeg skal betænke hende,« svarede jeg, »med et Faarelaar og en bitte